

For Det Konservative Folkeparti er respekten for det kommunale selvstyre helt fundamental. Det er den, fordi vi mener, at det kommunale selvstyre er afgørende for at sikre, at lokale beslutninger bliver taget så tæt på borgerne som overhovedet muligt. Derigennem sikres også den bedste mulighed for, at løsningerne er tilpasset de lokale forhold.

Siden kommunalreformen fra 1970 er meget sket. Mange opgaver tager sig anderledes ud, mange kommuner har udviklet sig enormt og er derfor i stand til at løse langt flere opgaver. Derfor er langt flere opgaver da også lagt ud til kommunerne. Senest er hele førtidspensionen lagt ud i forbindelse med det nyligt indgåede forlig om bistandsloven.

I Det Konservative Folkeparti ser vi gerne endnu flere opgaver lagt ud. Vi mener, at Danmark med sine 5 mio. indbyggere er overadministreret. Vi har ikke mindre end tre forvaltningsled, stat, amter og kommuner, til at få os i skat, og siden kommunalreformens dage har vi derudover fået udviklet mindst to nye forvaltningsled, som regulerer en bunke forhold i vores dagligdag. Det gælder EU, og det gælder de mange brugerbestyrelser. Den udvikling indebærer, at der er behov for en modernisering af hele vores forvaltningssystem.

Det har Det Konservative Folkeparti fremhævet ved adskillige lejligheder, ligesom vi har peget på, at tiden er løbet fra amterne. Vi er derfor tilfredse med, at det på baggrund af vores initiativ lykkedes at skabe flertal bag et kommissionsarbejde, som skal kulegrave hele opgavefordelingen mellem stat, amter og kommuner. Arbejdet skal være færdigt ved udgangen af 1998, og derefter venter vi en mere dybtgående diskussion om den fremtidige opgavefordeling.

Når vi lægger vægt på en fornyelse af forvaltningsstrukturen, skyldes det to ting: For det første erkendelsen af, at løsningen af en række planlægningsmæssige opgaver ikke har de rette rammer med den nuværende opdeling, og for det andet ser vi en række muligheder for øget decentralisering, som vi gerne vil udnytte. Behovet for en mere effektiv og mere decentral beslutningsstruktur øges i takt med det stadig stigende pres på den offentlige service.

I sidste uge offentliggjorde finansministeren i forbindelse med regeringens budgetrede-gørelse en undersøgelse af en række kommuner. Man dokumenterede her, at der ikke er en matematisk sammenhæng mellem borgernes tilfredshed med det offentlige serviceniveau og det offent-

lige udgiftsniveau. Tværtimod. Faktisk hænger hverken kvalitet eller tilfredshed blandt brugerne sammen med, hvor mange penge den enkelte kommune poster i en given opgave.

Den kendsgerning kommer ikke som nogen overraskelse for os i Det Konservative Folkeparti. Faktisk har vi længe sagt, at det ikke alene er muligt, men også et krav, at vi får både bedre og billigere service. At det kan lade sig gøre, og at befolkningen har samme holdning, fik vi dokumenteret med regeringens undersøgelse.

Den største overraskelse var faktisk, at der skulle sådan en undersøgelse til, før statsministeren så meget som kunne sætte spørgsmålstegn ved det socialdemokratiske mantra, der går ud på, at bare man bruger tilstrækkelig mange penge, ja, så kommer kvaliteten og tilfredsheden automatisk.

Temmelig forstemmende var det, at finansministeren brugte undersøgelsen til at kritisere kommunerne. Det var en urimelig letkøbt kritik. For hvad er det, kommunerne oplever gang på gang? Jo, de oplever gang på gang, at nogle af regeringens mest fremtrædende ministre udstikker et hav af gyldne løfter på kommunernes regning. Således mestrede statsministeren inden for sit første halve regeringsår af fremsætte løfter i milliardklassen på både børne- og ældreområdet, alt sammen på kommunernes regning. Det gjaldt pasningsgarantien, det gjaldt hjemmehjælpen. Det var i 1993.

Endnu den dag i dag slås kommunalpolitikere landet over med disse opgaver, som regeringen tager æren for uden at give kommunerne fair løsningsmuligheder. Tværtimod har man gang på gang afvist vore forslag om at give kommunerne flere valgmuligheder på netop børne- og ældreområdet.

Det var således først for nylig i forbindelse med forliget om bistandsloven, at det lykkedes at få regeringen med til at åbne for lidt flere kommunale løsningsmuligheder på børnepasnings- og hjemmehjælpsområdet. Nuvel, det er væsentlige skridt i den rigtige retning, men regeringen gav sig først efter lange og seje forhandlinger og efter massivt pres fra K og V; og det er stadig væk ikke vidtgående nok.

Regeringen presser kommunerne. De skal gøre det bedre, men de må ikke tage de redskaber i brug, som skal til. Det nægtes de. Et flertal i Folketinget nægter gang på gang kommunerne valgmuligheder.

Så sent som den dag, hvor vi fik budgetrede-gørelsen og oplevede finansministerens kritik af